

## מפתח דמויות:

אן ויליאמסון- נערה מוכשרת, טובת לב. סגורה ומופנמת. אלרגית לבטנים. מצבה החברתי משתפר בזכות לילי.

רווית וילאמסון- אמה של אן, אחותה של לאה. אלמנה בשלב ההווה של הסיפור. טיפוס בעל אופי חזק. נלחמת למען היקרים לה.

לילי אדמס- ביתו של ג'ון אדמס. נערה פופולרית, מפונקת, שטחית ורדודה. התחברה לאן מסיבה תמוהה.

ג'ון אדמס- מיליונר מפורסם, מגלומן ורודף שררה. מנסה לפרסם מותחן מצליח ב"ניו יורק טיימס", ומוכן לעשות הרבה בשביל כך.

אלברט מרטינז- סופר אישי וביוגרף. משרת את ג'ון אדמס. נכשל בכתיבת המותחן.

ג'וני ורונלד- עוזרים אישיים של ג'ון ל"משימות מיוחדות".

קלרה בראון- אחות במחלקת טיפול נמרץ. אישה תקיפה ובטוחה בעצמה. אימה של שרון.

שרון בראון- נערה שכל התנהגותה נוגדת מוסכמות חברתיות, לומדת בכיתתן של אן ולילי. בעלת מצפון מפותח הגורם לה להסתבך שוב ושוב. ביתה של קלרה.

יולי- לאה מילר- דודתה של אן, אחות של אימה. עלתה לארץ בתור בחורה לאחר פטירת הוריה. חזרה בתשובה, נשואה ליונתן ואמא לילדים.

רחלי מילר- ביתם הבכורה של יונתן ולאה. נערה אחראית ובלעבוסטע.

הסיפור בשני מישורים: ההווה, בשנת 2017, ובעבר, שנה קודם.

בס"ד

בס"ד

## פרק א'

### שנה קודם:

משקפי הקריאה המוזהבות נשלפו בזהירות מהקופסה. ג'ון היטב אותן על גשר אפו, והקליק על המסמך המצורף. שורות נפרשו מול עיניו, והוא החל לגלול את העכבר מטה, קורא את השורות בדממה.

"שלושת האנשים נכנסו למערה בחשש. ידו של סטיב כבר הייתה על ההדק. לא היה לו שום רצון להיכנס בעיניים פקוחות ללוע הארי.

הסוכן חתום הפנים הניד בראשו בדומיה. סטיב נשם נשימה עמוקה והוציא שריקה מפיו. נביחות כלבים עזות ענו לו, וכולם נשמו לרווחה. זה היה מוקדם מדי".

ג'ון עצר בבת אחת מהקריאה, ושמט ידו באנחה עשויה היטב מעכבר המחשב האלחוטי, מפנה מבטו לעבר אלברט.

"טוב מאוד, אלברט." הוא החמיא. אלברט לא הרשה לעצמו להרפות. הוא הכיר את הבוס שלו יותר טוב משהכיר את עצמו...

ואכן, זה לא איחר להגיע...

"אבל... ל"ניו יורק פוסט", אני צריך משהו אחר לגמרי. כמה רמות מעל."

אלברט נותר מתוח על כיסא העור המרופד.

"אתה יודע, בוס, שהם לא יקבלו את הסיפור כי רמת המתח שלו גבוהה, או לשונו מלוטשת. מילה אחת ממך, והפרקים מתחילים לזרום, ללא עוררין."

"נכון", הודה ג'ון, ורק טיק עצבני מעל עינו גילה שהוא מתוח, "אני רוצה להצדיק את עצם ההעזה שלי, לפרסם סיפור ב"ניו יורק פוסט". ברגע שאופיע עם מותחן זול, משהו כמו אל-קעידה או טליבאן, כולם מיד יבינו, שבעצם, העיתון מרוויח מספיק כדי לשתוק על פרסום בינוני ומטה, ואת זה אני ממש לא רוצה!"

אלברט בלע את העלבון החלקלק בדומיה.

"אתה יודע, יתכן שטוב ממני, את השמועות שמתרוצצות אודותיי בעולם שבחוץ. אנשים בטוחים שאני מגלומן, רודף כבוד ושררה. ייצור שרואה רק את המשבצת שלו." הוא נרכן קדימה. "אינני בא לערער על דברים אלו, לא כאן המקום." חיוך זעיר עלה על פניו. "את זה אני עושה עם הפסיכולוג שלי... דבר אחד איש אינו מתיימר לייחס לי. אינני טיפש, ומעולם לא הייתי."

רוברט שתק, אינו יודע מה יש להגיב לאחר וידוי שכזה.

"את התו החקוק עליי לא אוכל לשנות, והאמת... לא בטוח שארצה. אנשים חוששים להתעסק עם בריות שכאלו, ורחרחים מיותרים, מעולם לא הטיבו עם עסקיי."

ג'ון חזר לחיי המציאות באחת.

"אלברט, רציתי להכיר לך מישהו." הוא לחץ על כפתור בקצה שולחנו, החליק על חליפתו ויצא בחפזה מהחדר.

דמות גבוהה וכחושה נכנסה לחדר. אלברט אמצץ את עיניו, וקבע בינו לבין עצמו שהאדם הזה נראה בעל עוצמה וביטחון עצמי רב.

הברנש לחץ את ידו בידידותיות מופגנת, מבטו בהיר וישר 'אין לו מה להסתיר', חלפה המחשבה באלברט. לא רבות פגש אנשים כאלו, בוודאי שלא באחוזתו של ג'ון אדמס, מעסיקו הישיר.

"אדי גרימבלד, נעים לי להכיר אותך."

השם קפץ מיד למוחו של אלברט, מעיר תא אהוב במוחו. מבטו ננעץ בחוסר נימוס משווע בפרצופו של האיש. ג'ון לא סומך עליו. הכתה ההכרה במוחו. לכן הוא דאג מבעוד מועד לשריין לו מחליף. כל הסיפור האחרון שעליו התייגע, היה לחינם, פשוט כך!

האמת, נראה לו שיהיה משתלם להשאיר את העלבונות בחוץ. יהיה אינטלקטואלי, ולא פחות מכך, מסקרן, להכיר את הסופר המוערך ביותר באירופה, למרות, ואולי בגלל גילו הצעיר.

אדי התיישב באדנות מולו, השטיח הרך הבליע את פסיעותיו. "תמיד נחמד לפגוש עמיתים למקצוע." הוא אמר לאלברט בנינוחות, ופשט את רגליו.

עמיתו זע במקומו באי נוחות. נראה היה לו, שהמשפט האחרון לא זרם לאדי בקלות.

'האמת, אי אפשר להתפלא. איש לא יוכל להבטיח לי, שאף אני, עם כמות הערצה וכסף כמו שהאיש הזה מקבל, לא הייתי מתעוור לגמרי.'

"הבנתי מהבוס שלך, שדרוש לו סיפור בהמשכים, משהו יוצא מן הכלל. אתה יודע..." הוא קרץ לו. "הרמה של ה'ניו יורק פוסט'. זה לא הולך להיות קל."

"נפלא ונהדר. שיהיה לך בהצלחה. אני רק לא מבין דבר אחד."

"אשמח להסביר לך כל דבר שאינו מובהר כל צרכו." הגיב אדי בכנות.

"למה ג'ון צריך אותי כאן?!אני יכול, פשוט, ללכת לביתי. אשתי תשמח מאוד, תאמין לי." הוא הניח יד על ליבו.

"ג'ון לא יוכל לשכור את שירותי, גם אם מאוד ירצה בכך. אינני נתון להשכרה כרגע." הגיב אדי בקול משועשע משהו. "אתה עדיין כאן, אם עיניי אין מטעות אותי." ענה אלברט בעזות, מישיר מבטו לאדי.

אדי שוב מתח את זוויות פיו. חיוכו כבר התחיל להרגיז את אלברט. "שתי סיבות לדבר: אחת, המחיר שאני לוקח לשעה הוא גבוה מאוד, והזמן הדרוש לכתיבת ספר הוא רב, כפי שאתה בוודאי יודע. שתיים", הוא מנה באצבעו, "וזו הסיבה המשמעותית ביותר. לא הסכמתי בשום פנים ואופן להצעה, גם תמורת סכום גבוה.

האג'נדה המקצועית, זו שרכשתיה בעמל, ועט הסופרים שלי אינם מיועדים למכירה. לא הייתי רוצה שמישהו יגלה את הסגנון שלי תחת שמו של הבוס שלך, ויהיה עשיר ככל שיהיה. לכן הוא נאלץ להתפשר, ונאות לשכור אותי למספר שעות יעוץ בשבילך."

אלברט, נעלב למחצה, יישר את ידיו על השולחן. אחרי הכול, הוא בעל הבית כאן, ולא אדי!

"אני בהחלט מבין את תחושותייך. גם אני הייתי נפגע למראה חתירה כזאת תחת כיסאי". אמר אדי בלויאליות.

אלברט נרכן קדימה, זיק נדלק בעיניו. לפחות האנושיות של אדי אינה עומדת בספק.

מבטו סקר ברפרוף שמתוך הרגל את כורסאות הקטיפה  
היקרות, את רהיטי העץ הכבדים, והטפט שתלה על הקירות  
במלאכת מחשבת.

"סגנון העלילה שלי ייחודי מאוד וקל לזיהוי." הסביר אדי. "וכדי  
שאיש לא יחלום שתחת השם ג'ון אדמס מסתתר לו אדי  
גרימבלד, הסופר המפורסם, החלטתי על מהלך שונה לחלוטין  
בסיפור, כדי לפתור דילמה זו".

אדי התחיל להרצות בשטף, ואלברט האזין לו בריכוז מוחלט,  
דוחה את כל מחשבותיו לזמן מאוחר יותר.

## פרק ב'

2017, ניו יורק:

"טוב, אן, אני יוצאת לעבודה". רווית כיתפה את התיק ביד אחת ובידה השנייה הצטלצלו מפתחות הרכב. "הטלפון לידך, נכון?"

"אל תדאגי, מאמין, הכול בסדר. אני לא ילדה!" היא אפילו לא הרימה עיניה מהמחברת בה כתבה בצפיפות, בכתב ידה הקטן והמסודר.

אמה הכירה את חילופי המילים בעל פה. היא נאנחה לרגע, ולאחר מכן חזר החיוך לשרות בזויות פיה. "טוב מתוקה, להתראות". דלת הבית נסגרה באחת.

אן עצרה לרגע מכתיבתה החפוזת, הממהרת משהו. בטנה החלה לקרקר, אבל עד לרגע זה היא התעלמה. החופשה התחיל אתמול, והיא התכוונה לנצל אותה בצורה הטובה ביותר שאפשר, קרי, לגמור לכתוב למגירה ספר נוסף.

לאחר שעה נשמעו דפיקות בדלת. אן העבירה יד בשערה, ומהרה לפתוח. לילי עמדה שם.

"אני נוסעת עכשיו לקניות. מתחשק לך לבוא איתי?"

"כן, בוודאי!" היא תחבה בזריזות מספר פירות לתיק צד קטן, לקחה שטר כסף מהמגירה, וקפצה במורד המדרגות לצידה של לילי.

הן השתחלו לרכב המשפחתי של אדמס. אם המשפחה חייכה לאן בידידותיות, והרכב זינק קדימה.

"את יודעת שהחלפתי את כל החדר לפני שבועיים." סחה לילי לחברתה. "רק וילון עוד לא מצאתי. היינו אז בשיא תקופת המבחנים, ואימא הבטיחה שביום הראשון של החופש נלך

ל"בלומינגדיילס", נחפש שם וילון בצבעים תואמים ואולי עוד כמה מציאות".

אן התכווצה. לילי מאוד אהבה ללכת לקניות. רוב יציאותיהן המשותפות היו למרכזי הקניות השונים: "מייסי'ס", "סאקס פירט' אבניו", "בארניז" ושדרת מדיסון. היא נתקפה ברגשי נחיתות. הן לא יכולות לאפשר לעצמן הרבה, היא ואימה. אמנם, כל מה שצריך, יש, וגם מעבר לכך, אבל מעולם ידה של אמה לא קלה על הארנק, בלי השוואה למשפחת אדמס, לדוגמה.

לילי נסחפה לשיחה ערה עם אימה. הן התדיינו על השאלה החשובה: האם צריך כיסוי מיטה נוסף, או שהכיסויים הקיימים מספיקים וראויים לשימוש.

אן הסבה פניה לחלון. היא לא אהבה את הוויכוחים האלה. לילי לא מתביישת ממנה, והדבר רק אמור להחמיא לה. מדוע אם כך, הדיבורים דוקרים את אזנה?

בבית שלה, הבית הקטן והחמים, חונכה לכבוד בלעדי. תמיד מילתה של אימה היא האחרונה והקובעת.

כשגדלה מעט, התפלאה לראות עד כמה העובדה הזאת ראויה להערכה. עד כמה היא ראויה להערכה.

המכונית נעצרה. המון האדם בלבל את חושיה ודרך את עצביה. היא מהרה להזדנב אחר לילי ואימה.

"אני נכנסת פה לפיצה". פנתה גברת אדמס לביתה יקירתה. "הכנסנה בינתיים ושמנה בעגלה כל מה שנראה לכן".

לילי החלה ללכת בנמרצות, מפנה גווה לאן. היא הלכה מאחוריה, מביטה על הפרסומות הנוצצות. "כשאני מגיעה למקום כזה, ישנה תחושה שכל הזהות העצמית נמחקת. את

נבלעת בתוך מפעל ענק, בתוך סרט נע אחד ארוך". סחה לידידתה.

"מה?" לילי בהתה בה. למראה פרצופה התחשק לאן לצחוק, אך היא התעשתה. "סתם, דיברתי לעצמי".

"הנה, הגענו. גבירתי", פנתה לילי בסמכותיות לזבנית שעמדה בסמוך, "אני מחפשת וילון וכיסוי למיטה תואם בגווני הכתום". הזבנית הרכינה ראשה בהכנעה, והצביעה על המקום המבוקש.

"אני כל כך אוהבת את הסחורה שלהם". פטפטה לילי ללא מעצור. נראה שבמקומות כאלו היא פורחת! חשבה לעצמה אן בביקורתיות.

"הטיב מעולה והמגוון עצום". היא נטלה בידה סט פרחוני בצבע כתום פסטלי רגוע. אן הציצה במחיר ונבהלה. "כנראה שזה מגיע ביחד". אמרה בציניות.

"מה מגיע ביחד?" עצרה לרגע לילי ממישושיה.

"הסכום הגבוה עם האיכות והמגוון".

"מה את מצפה? שאלך ל"צ'יינה טאון", כדי שאחרי כביסה אחת כל הצבע ירד? אז אצטרך להגיע לכאן שוב. לא בשבילי, תודה".

"נראה יותר שזה לא בשביל אימא שלך העסוקה, שבקושי פינתה שעת איכות בשבילך, וגם אז, היא הולכת לאכול פיצה". אמרה ללא קול. כבר מזמן למדה שאנשים לא אוהבים לשמוע ביקורת, גם לא מרומזת.

**מטבח מסעדת: "אריסטוקרט":**

"הלו, ג'וני, תביא לי את האגוזים מהמזווה".

"אני כבר שם". עלה קולו העמום. "אני שולח לך בטיסה ישירה, תתכונן!" האגוזים נחתו בין זרועותיו של הטבח הראשי, שבזה הרגע עמד להתחיל בהכנת עוגת הדגל של מסעדת "אריסטוקרט". העוגה שמושכת לקוחות רבים, ומצדיקה את עצם קיומה.

מבט חטוף הספיק לטבח המנוסה להודיע: "תביא לי חבילה חדשה. יש כאן רק ארבע מאות גרם".

"אין." עלתה תשובתו הלקונית של ג'ון.

הטבח כמעט ואיבד את עשתונותיו, המפורסמים לתהילה אף הם. "בוטנים יעזרו לך?" צעק ג'ון, מנסה לגבור על רעש המכונות.

"רעיון מצוין, רואים שאתה העוזר שלי כבר חמש שנים". החמיא הטבח ליכולותיו שלו עצמו באיתור כוח אדם.

"לא יקרה שום דבר אם בעוגה יהיו מאה גרם בוטנים קצוצים, באמת שלא". מלמל לעצמו בהחלטיות, מפעיל בהינף יד את מעבד המזון התעשייתי.

צוות המטבח חזר לעבודת השגרה.

אחרי חצי שעה כבר הייתה העוגה בתנור.

**מרכז קניות "בלומינגדיילס":**

"טוב, נראה לי שאקח את הסט הזה. מהמם, לא?!" לילי הושיטה את האריזה המרשרשת לאן.

"כאילו שדעתי משנה משהו". רטנה חברתה. שתיהן פרצו בצחוק מתגלגל.

הן פנו לקופות. התורות לא היו עמוסים ביותר, ולאחר חמש דקות כבר היטלטלה השקית בידיה של לילי.

"אמא שלי מחכה לנו בפיצה. יש לי הפתעה בשבילך". עיניה ברקו בחיוניות. הדבר שאהבה מכול היה להעניק לידידותיה, וביד רחבה.

גברת ויליאמס התרוממה באחת ממושבה, השאירה טיפ למלצרית וצעדה אליהן, עקביה מרעישים על רצפת הפרקט החלקה.

"באנה, בנות. אני כבר ממש מתגעגעת ל"אריסטוקרט", כדאי שנזדרז, אם אנחנו רוצות שיוותר לנו פירור או שניים". היא החליפה קריצה עם בתה. הן היו דומות למדי באופיין.

צעדיהן נבלעו על השטיח הכהה, שריפד את הרצפה מקיר לקיר. הספוטים הבהירים האירו על השולחנות, שתפריט בכריכת עור היה מונח עליהם, בזווית מדויקת להפליא.

"פה אני מרגישה בבית". העירה אן, ומתחה את עצמותיה על הכיסא. אחד הפינוקים שהרשתה לעצמה משפחתן הקטנה היה להגיע למסעדה.

"שלוש עוגת אגוזים בקציפה". הורתה הלן אדמס למלצר שריחף משולחן לשולחן, נוגע לא נוגע בקרקע. "ושלוש שוקו מוקצף". הוסיפה לילי, מגניבה מבט לאימה, שהנידה ראשה באישור.

"לילי החליטה לפנק אותך עד הסוף". היא סחה לאן שהביטה בכל הנעשה. "לא בכל יום אנחנו מגיעות לכאן". התגוננה היחידה ל'ה שלה. אימה חייכה בסלחנות, והדקות עברו עליהן בשתיקה דמומה. כל אחת הייתה עסוקה במחשבותיה.

## פרק ג'

### שנה קודם, ניו יורק:

דנדון הפעמון כבר נדם, בשעה שמיסיס אוואנס, הידועה בכינויה גרמארי, המורה הבלתי נלאית לדקדוק, כבר כיתפה את תיקה, לא לפני שהודיעה על בוחן בשבוע הבא.

"הוא יהיה ממש קל". הפטירה המורה לבנות הבודדות שטרחו להאזין לקולה הדקיק, ומיהרה לצאת מהכיתה.

לילי הנחיתה את תיקה הממותג על הכיסא המיותרם שעמד על יד מקומה של אן.

"שלום", היא הגביהה את קולה, מנסה לשווא לגבור על גל הרטינות הגואה, שעלה כהרגלו לאחר הכרזות כגון אלו.

"הן ככה בדרך כלל, הבנות?" בררה לילי בהתעניינות גלויה. היא עמדה מעליה, ולאן היה נדמה שגוון דקיק של שחצנות נשזר בקולה.

היא אפילו לא הרימה את עיניה מהספר בקריאתו הייתה שרויה. "ממממ?!"

"אני לילי אדמס, עברנו אתמול דירה מקליפורניה, בגלל העסקים של אבא שלי. אני מאוד אוהבת להכיר בנות חדשות, ואת?!"

מסתבר ששאלתה הייתה רטורית, כי התגובה בוששה לבוא.

לילי התיישבה בטבעיות, ממשיכה במסת דיבוריה שהזכירו במעט את האוטוסטרדה המהירה.

אן סגרה בחבטה את הספר, מישירה את עיניה הבהירות, בניסיון שווא להסתיר את קוצר הרוח. מי שניסה להעמיק אף

יותר, יכול היה לזהות גל, שהשנים הנמיכו את קומתו, גל תקווה מבויש שדעך מיד עם הופעתו.

"הייתי שמחה לשמוע על המקום הזה. כמה תלמידים יש כאן? המבנה מבחוץ נראה ממש גדול!" הביעה לילי את התפעלותה. היא המתינה כמה רגעים, ושלא זכתה לתגובה, הסבה את מבטה לאן.

"איך קוראים לך בכלל? עוד לא הספקתי לשמוע".

אן הרימה לרגע את עיניה, כמתלבטת האם לענות. "אן ויליאמסון". ענתה קצרות, והמשיכה בקריאת הספר העבה, שהציל אותה מהצורך בתשובות.

צלצול הפעמון נשמע שוב, ברגע הראשון אן נשמה לרווחה, ובמשנהו חנקה את רגש הרווחה.

"רגע, את נשארת לשבת כאן?" בררה כשטון של דחיפות היה בקולה.

"אימא שלי דיברה עם המורה. היא טוענת שהמקום הפנוי היחידי הוא לידך". אמרה לילי בנחת, כמונה מעות.

"נו, זה ברור! אני ביקשתי לשבת לבד, מיד בתחילת השנה, והמורה הבינה את הצורך!" התרומם קולה של אן, כאילו היא מתכוונת לגעור בלילי.

"אין בעיה. את יכולה ללכת למורה, ולבקש שיביאו ספסל חדש".

אן צנחה כבובת סמרטוטים. את זה, היא ידעה שלא תעשה. לעולם.

הטיפול המייגע במעלה הרחוב, הסתיים. אן דחפה את השער הלבן קדימה. פוסעת על שביל האבנים בזריזות.

סוף סוף היום הזה הסתיים. חשבה לעצמה בקורת רוח. להתגבר ולא להיכנע לצרור דיבוריה של לילי. בסוף היום, היא עוד הגדילה לעשות, ושאלה לכתובתה! היא רוצה להגיע לבית שלה.

מחשבות אחרות עלו בה, והיא ניסתה לדחוק אותן, בכל מקרה, כבר נכנסים הביתה, והרדארים של אבא הם ברמת הרגישות הגבוהה ביותר שיש.

אבא הזיז את העיתון הצידה, מקפל אותו בקפדנות. מהחיוך המרוצה שהיה על פניו, היא ידעה ששוב קיבל אביה תגובות מקוראיו המעריצים.

"איפה אימא?" עלה קולה, צרוד לגמרי. היא כחכחה מעט, והמשיכה: "לאחרונה היא חוזרת מאוחר הרבה יותר!" רטן קולה.

"הו, כן". ענה לה אביה. "היא החליטה להוסיף שעות בעבודה. הגישו לה הצעה משתלמת במיוחד, והיא החליטה לענות לה בחיוב".

"אתם החלפתם ביניכם, לא?" מאז ומתמיד אמרו לאן שהיא חדת הבנה, והקליטה שלה מעולה. עתה היא זכתה להוכחה מוחצת. פניו של אבא החליפו צבעים, והוא נשם עמוק לפני שאמר: "למה את מתכוונת? את מדברת אלי בחידות".

"אה, פשוט מאוד". היא ענתה בקלילות. "אימא הוסיפה שעות, ואתה הפחתת".

אביה לא ידע מה לענות, ובחר בשתיקה.

"את רעבה, כמו שאני משער". הוא אמר בענייניות. "את יכולה לחמם מגש מהפריזר. אימא הכינה שניצלים ופסטה ברוטב".

"או קיי, אין בעיה". היא עלתה לחדרה, הניחה את התיק והחליפה חולצה. לאחר מכן ירדה שוב למטבח, חממה את הארוחה ואכלה במהירות.

"תזהרי שלא להיחנק". התלוצץ אביה מכורסתו.

"אל דאגה, דאד". היא בלעה את שאריות האוכל, שטפה את הכלים ושעטה לחדרה. על המיטה המתין לה, בוהק ומזמין, הספר החדש שקנתה לה אימא לרגל הצטיינותה במבחן האחרון במתמטיקה.

העולם אליו נכנסה היה אפוף סודות. הדבר שאהבה מכול, היה להישאב לתוך דמות אחת מהגיבורים, ולהרגיש אותה באמת.

היא לא שמה לב איך ידיה נשמטו מהספר, גיששו בשידה, והוציאו עט ודפים מהמגירה.

"אם אני הייתי כותבת את הספר", אמרה לעצמה בחולמנות, "הייתי עושה אותו הרבה יותר יפה. הייתי מכניסה את הקוראים לתוכו, ממש במוחשיות".

"את אוהבת לכתוב?" קטע אותה קול מוכר.

אן הסתובבה באחת. "אה, זו את." אמרה כמציינת עובדה, ללא כל פרשנות אישית.

"איך הגעת לכאן?"

"ג'קי לקח אותי". ענתה לילי והתיישבה על הכיסא.

"ג'קי? מי זה?" לא יכלה אן לעצור בעצמה. תזהרי! את נסחפת! לא כדאי לך!

"ג'קי זה הנהג הצמוד שלנו. האמת, שבהתחלה לא התחשק לו לעבור אתנו לניו יורק, אבל את יודעת, הכסף יענה את הכול". אמרה בשקט. אן הסתכלה בה במבט חדש.

"איך השגת את הכתובת שלי?" תפסה אן תעוזה. "ואיך בכלל, הרשית לעצמך להגיע הנה בלי"... היא עצרה לרגע, מהססת, ואז המשיכה להצליף: "בלי שדיברת איתי קודם לכן?"

לילי לא נבהלה. "אענה לך אחד אחד. את הכתובת שלך השגתי מהמורה. בקשתי ממנה את מספרי כל הבנות, אמרתי לה שזה יקל על התאקלמותי.

ברגע שהיה לי את הכתובת שלכם, הכול היה הרבה יותר פשוט. הסתכלתי בספר הטלפונים, והתקשרתי אליכם, אבל הקו היה מנותק, לכן הרשיתי לעצמי להגיע. אבא שלך הכניס אותי הישר לחדר, ללא חקירות מיותרות". לילי התנשמה, כלאחר וידוי ארוך.

היא תלתה מבט מצפה באן. לפי הכלל הבלתי כתוב בדו-שיח, היא אמורה לענות עכשיו.

## פרק ד'

2017, ניו יורק.

אן הביטה סביבותיה. למרות כל הפעמים שהייתה במסעדה, תמיד אהבה להסתכל ולבחון כל פרט.

מפינה נסתרת בקעה מנגינת פסנתר רוגעת, שנוגנה במקצועיות על ידי פסנתרן בכיר ומבוקש.

אכן, שמה יאה לה והיא יאה לשמה. הרהרה אן בציניות על המסעדה.

"אל תדאגי, משלמים לו היטב". אמרה לילי, שעקבה אחרי מבטה של אן. הן פרצו בצחוק מהוסה. בתור חברות ותיקות ונאמנות, הן שידרו על אותו גל, או לפחות ניסו...

"בבקשה, הנה ההזמנה שלכם". הגיש להן מלצר חייכן את צלחות החרסינה היוקרתיות.

"העוגה במתכון הרגיל, נכון?" וידאה אן.

"הכול בסדר, המתכון הרגיל והקבוע". ענה המלצר שחיוכו על פניו והתרחק משם.

"נדמה לי שהוא עובד בכלל במטבח". לחשה אן ללילי, וזו משכה בכתפיה בחוסר עניין. "אולי היה חסר להם מלצר, מה אכפת לי? העיקר שלנו יש שירות".

אן שיקעה את הכפית בעוגה, והכניסה את הביס הראשון לפיה.

קול שקשוק הכוסות המנומס נדם באחת לשמע חבטה עמומה. המבטים הופנו בגניבה לכיוון מוקד ההתרחשות. אחד הנוכחים קם ממקומו במהירות.

המזוקן קינח את פיו מעדנות, והתחמק מהמסעדה. הפלאפון צלצל. "נו, איך הבלאגן שעשית?" גיחך בן שיחו.

"חגיגי ביותר". סקר האיש את סביבותיו, והתרחק מהמסעדה "אתה יודע. אמבולנסים, ניידות משטרה. את זה אני אוהב."

האיש מעבר לקו הצטחק. רונלד הרחיק את המכשיר מאזנו ואמר בחוסר שביעות רצון: "אתה יודע מה המוטו שלנו, נכון?! מקצוענות קרה ומחושבת. את הצחוק המבחיל שלך תשמור לבית, למשפחה שאין לך." סיים בבוטות, וניתק. פניו שבו לעטות את הבעתן הרגילה. ניידות החירום כבר עזבו את זירת האירוע. הוא רק הוציא בזהירות את שקית הבטנים מכיסו, וחייך בשביעות רצון.

וי דמיוני סומן. המשימה הראשונה הושלמה.

הטבח הראשי הופתע לגלות את מכתב ההתפטרות הענייני. הוא רק הניד בראשו בחוסר שביעות רצון. "חבל, הוא היה עובד מעולה. קשה היום למצוא אצל הצעירים האמריקניים אדם עם משמעת ומוסר עבודה גבוהים כל כך..." למחרת כבר התפרסמה מודעת דרושים. מסעדת "אריסטוקרט" סיימה את תפקידה. במיוחד בעיניו של רונלד...

בית החולים הענק וידוע השם היה עמוס, כמו בכל יום ראשון. שיכורים מתקוטטים, ילדים שנפצעו ממשחקי רחוב... הפקידה במיון כבר התרגלה לעניין. הכול כרגיל. במחלקת "טיפול נמרץ" הייתה אטמוספירה אחרת. מוניטורים צפצפו בקול חרישי, וצוות אחיות ישב דרוך והביט במסכים. מדי פעם, הייתה קמה אחת מהם וניגשת לחולה זה או אחר. קרובי משפחה הורשו להיכנס לשהות קצרה בלבד.

"אני אומרת לך", התלחששה קארין עם איה. "עוד שניה, ואני פשוט בורחת מכאן! איזו אווירה דיכאונית!"  
 "תגידי, שכחת איזה מקצוע למדת? את מתחרטת אחרי כל השנים של ההשקעה עד שהגעת לתואר אחות מוסמכת?"  
 תמחה חברתה.

"ממש לא! אני אוהבת מאוד את היכולת שלי לעזור לאנשים, לתמוך, לסייע, ומדי פעם לומר מילה טובה. אבל לא ציפיתי לכזו אווירה! במחלקת ילדים, ואפילו במחלקה האונקולוגית, יש יותר חיות מהמקום האפלולי הזה!" קולה עלה מבלי משים "ששששש.... שלא תעוררי עלייך את חמתה של הלן! זה מה שחסר לנו, באמת. וחוץ מזה, את ממש נאיבית. לא ציפיתי לכזו אווירה... את עובדת בבית חולים, לא בלונה פארק! אם בשאר המחלקות יותר נעים לך, זה רק בנוס, לא מחויב המציאות".

"ודרך אגב, גם בטיפול נמרץ יש מקרים מעניינים." התערבה לפתע קלרה בשיחה. "החולה ההיא במיטה 13 לדוגמה!"  
 "מה הבעיה?" הגיבה איה באכזבה. "עוד ילדה חסרת אחריות, שלא הייתה מסוגלת להתאפק..."

"המשטרה חוששת שנסיבות האירוע פליליות!" העניין סביב השולחן גבר מרגע לרגע. קארין התעמקה בתווי פניה של חסרת ההכרה, מנסה לדלות מהם פרטים. מכשיר צפצף. אחת האחיות קמה.

"הילדה אכלה עוגה, שלפי טענת הנוכחים באירוע, ידועה כנקייה מבטנים! זה צוין בפירוש בתפריט. מסתבר שהמשפחה תגיש תביעה משפטית, זה סיפור של כמה מיליונים."

"על זה את חושבת? תאמיני לי, ההורים שלה היו שמחים מאוד לוותר על המיליונים השמנים הללו ולקבל ילדה נושמת ובריאה".

"היא יתומה. אביה מת לפני שנה", הוסיפה קלרה שלא ממין

העניין.

הלן התקרבה אליהן, יורה את פקודותיה לכל עבר. צוות  
האחיות התפזר, וכל אחת פנתה למטלותיה.

רק אחת מהן נותרה מהורהרת.

המשמרת הארוכה הסתיימה. הצוותות התחלפו. היא ירדה אל  
תחנת הרכבת, וליבה לא נתן לה מנוח. כל הדרך התייסרה  
במחשבות, ומשהגיעה לביתה, כבר הייתה ההחלטה  
מאחוריה.

כעת יכלה לפנות בנינוחות ולעזור לילדיה בשיעורי הבית  
שלהם. ההשכבה הייתה זריזה, והיא התיישבה ליד המחשב,  
מקלידה במהירות מסמך ארוך.

זהו, היא ידעה. אין דרך חזרה.

## פרק ה'

### שנה קודם:

"את באה אליי היום בשש, נכון?!"

"למה את חושבת?"

"אה, את מעדיפה שאני אגיע אלייך, נכון? פשוט עדיף לי לגוון."

"בואי רגע נעצור את הדו-שיח המיותר הזה." נעצה אן מבט חריף בלילי. "לא זכור לי שסיכמתי איתך משהו לגבי היום בשש!"

"לא, את לא עושה לי את זה!" לילי זייפה אנחה באותנטיות. "הבנות אמרו לי שאת אלופה באזרחות. איך אשרוד את המבחן בלי ללמוד עם מישהי?"

"הבנות סיפרו לך אולי עוד עובדה מעניינת?" שאלה אן בסתמיות וגירדה טיפקס מהשולחן. לילי שתקה. היא ידעה שזה לא יהיה קל, אבל לא התכוננה למתקפה שכזאת. "מעולם לא למדתי למבחן עם מישהי, ואינני מתכוונת להפר את האמירה הזאת, שניה אחרי שיצאה לחלל העולם." לילי בהתה בה בעיני עגל, פעורות לרווחה. "אני לא מבינה מה הבעיה שלך!! מגיעה בת חדשה לכיתה, מנסה להתחבר אלייך, להתיידד, היה לנו נחמד אתמול ביחד, את לא חושבת?" נעצה עיניים תובעניות בחברתה.

"זה לא משנה מה אני חושבת, את לא מבינה!" אן כמעט צרחה. "אני פשוט לא יכולה! תקבלי את זה, ותתלבשי על בת אחרת!" היא הנמיכה את קולה מעט והוסיפה: "כאילו לא ראיתי את הבנות המעריצות שמנסות להתחנף אלייך. אני לא באמת מבינה את זה. למה מכולם החלטת דווקא להיטפל לאן

ויליאמסון, הבת הדחוייה ביותר בכיתה? מה את פשוט לא רואה, לא שמה לב לניואנסים?! הכיסא עלה על השולחן, התנוודד לרגע ועצר. טריקת הדלת לא הפתיעה את לילי. היא הוציאה את הפלאפון מהכיס וחייגה.

"אבא, אני לא יודעת מה לעשות!"

"לילי, אני לא יכול לדבר עכשיו, אני בישיבה עסקית חשובה!"

"אבל אבא, חברה שלי ברחה לי. אני צריכה את ג'ק, שייקח אותי הביתה." שניה של שקט. "מה פירוש לתאם מראש?? אבא!! אני מצטערת, אבל חשבתי שהיא תלווה אותי הביתה.

מה פירוש מי? החברה הזאת!

טוב, אני מחכה."

היא סגרה את הפלאפון בסיפוק. כשג'ק יגיע, היא כבר תתמרן אותו בדיוק לכיוון שהיא רוצה...

אן צעדה הביתה נרגזת, כמעט ולא מביטה קדימה.

מה עושים, מה עושים? חשבה בקדחתנות. היא התכופפה ושרכה את נעליה, כמעט והתפרצה בצחוק כשמחשבה עלתה בה: 'אם הייתי דמות ראשית באחד מספרי המתח הבדיוניים שאני אוהבת, ברור שלילי מנסה להיטפל אליי כדי לסחוט משהו, או שהיא שליחה של כנופית פשע, או אני לא יודעת מה'. היא המשיכה ללכת, זקופה. 'באמת מוזר, ואין לי אפילו שמץ של מושג מה לעשות עם כל העניין הזה! אבא כמוכן יגיד לי שזאת הזדמנות טובה למצוא חברה חדשה, ואמא תקמט את מצחה בתנוחה שהיא כל כך אוהבת ותגיד משפט שנון. אם אצליח למצוא אותה בבית...'.

הפלאפון צלצל. אן רכנה לתיק, הוציאה אותו והביטה אל הצג. יולי מחייג אליך.

כמובן. זהו הצלצול המיוחד שהקדשתי לה.

"הלו, אנוש, מה נשמע? מה את מספרת?"

"אויש, נו, תיגמלי כבר מהכינוי הילדותי. באמת, זה לא נעים!"

"לי זה נעים מאוד, אחיינית הראשונה והאחרונה גם יחד. עוד לא ענית לי! מה את מספרת?"

מה אני מספרת...

אן התיישבה לרגע על ספסל, והניחה את התיק לידה.

לפתע מצאה את עצמה מספרת הכל לדודתה שמעבר לים. קולה עלה ברוטינה קבועה. היא סיפרה על לילי וניסיונותיה התמוהים ומעוררי החשד. סיפרה על היעדרויותיה התכופות של אימה, ועל אביה שנמצא בכורסתו לעיתים קרובות יותר. מבטה נתלה באקראיות על הכביש מולה, והיא זינקה לרגע, פולטת לטלפון: "יולי, אני אחזור אלייך יותר מאוחר, בסדר?"

השמש הסתירה לרגע, ואן מצמצה. משפתחה את עיניה, ראתה אותה. הדמות הכי לא צפויה.

"מה את עושה כאן?"

ההיא חייכה, והתקדמה לעברה.

**משרד קטן מעל מסעדת "אריסטוקרט"**

**:2017**

"מכתבים, מכתבים ועוד כמה." מלמל ריק בזעם. "אנשים עדיין לא הבינו שתם לו עידן! נמאס מהניירת הבלתי נגמרת

הזו. הצעות מתכונים מטופשות, פרסומות מוזרות, הצעות עבודה... חבל על הבול, פשוט ככה!"

"תביא את זה לדייב, בסדר?" תחב ביל מכתב מקרטון קשיח לידיו המזיעות. ריק כמעט והעיף גם אותו היישר למגרסה, אינו מבחין בין ימינו לשמאלו.

נקישות נעליים אלגנטיות נשמעו. דלת האלון הבהירה נפתחה. ריק מלמל עוד משפט נזעם ונדם, קולו גווע לאיטו.

"האם ישנם מכתבים רלוונטים?" שאל דייב בסמכותיות.

"כרגיל", אמר ביל בהכנעה. "סיננו את ה'ספאם' כמובן. ישנו מכתב חשוב מאוד שהתבקשנו למסור הישר לידיך. ריק! איפה הוא?"

דייב חסר הסבלנות קרע אותו בידו בלבד. "פטפוטי סבתות!" הרעים בקולו. "ביל, באמת! אני לא מבין! אמרתי לך לסנן את המכתבים! לא אני אמור לעשות את זה!"

"אבל אדוני---" גמגם ביל. "בית המשפט, זה... לא חשוב?!"

"אורך! באמת!" דייב כמעט כבר היה בחדרו. את המעטפה השליך זה מכבר על רצפת העץ המבהיקה. ריק החל לצטט בדבקות, מילה במילה: "כמה חבל שהמזכיר האחרון נעלם פתאום! הוא הבין עניין. לא היה צורך להסביר לו כל דבר פעמיים ושלוש!" כאן עצר ריק מציטוטו. "אני מצפצף על מערכת בתי המשפט. יותר מדי פעמים הם ניסו להילחם בי ונכשלו!" צרח בחמת זעם. הדלת נטרקה מאחוריו, ושני המזכירים הביטו זה על זה. למי היה אומץ להזכיר בנימוס לדייב למה ומדוע נעלם לפתע מזכירו המסור האחרון בתור?

ביל הרים בזהירות את המכתב הקרוע, ניקה אותו מאבק ופתח אותו. יומן הפגישות האלקטרוני זכה לשורה חדשה. הוא כבר יעשה את העבודה.

בס"ד

לאחר מכן, המכתב הונח בזהירות בקלסר שנשא את הכותרת  
"בתי המשפט".

## פרק ו'

2017, ניו יורק:

"שרון, שרון, התעוררת כבר?" היא הסתובבה לצד השני, שומעת פסיעות מתקרבות מצידה השני של הדלת. "אין לי כוח לשמוע כבר את הקול של המורה שלך, את לא מבינה?" "אל תעני לה!" בקע הקול המנומנם מהשמיכה.

"אל תתחצפי!" אמרה אימה בחדות ומשכה את השמיכה. שרון קמה בזעף, והחלה להתלבש.

קלרה לקחה את מפתחות הרכב מהשולחן, ויצאה. ביתה רדפה אחריה.

"רוצה טרמפ?" שרון היססה לרגע, הניעה ראשה בשלילה ודחפה פתק מבעד לחרך הצר שבחלון. מיד לאחר מכן פתחה בריצה לכיוון הבית.

"מה זה?" קראה האם אחר גווה המתרחק. היא נאנחה לפתע, פתחה את קיפוליו של כדור הנייר המקומט והחלה לקרוא.

אסיפת הורים! זה בדיוק מה שחסר לה עכשיו. מי יודע מה יש למורה של שרון לומר לה. היא כל כך השתנתה לאחרונה...

אין לה כל צורך בעימותים איתה.

אין ברירה. דניאל יצטרך לבוא איתה. הוא יאלץ להבין שאין לו ברירה!

היא פתחה בנסיעה לכיוון בית החולים, הודפת הצידה את כל מחשבותיה.

בית החולים

ניו יורק, 2017:

"שלום לאן ולגברת ויליאמסון!" קראה האחות בעליזות. "מה שלומנו היום?" מבטים עייפים ענו לה כבתגובה.

"גברת ויליאמסון---" היא פתחה.

"את יכולה לקרוא לי רווית, זה בסדר".

"כן, רווית". אמרה האחות במעט חוסר ביטחון. "אפשר לשוחח איתך מחוץ לחדר רגע?"

"אוף קורס!"

"הבת שלך במצב יציב. לכן העברנו אותה למחלקה. אבל השיקול החשוב ביותר הוא שמירה על מצב רוחו הטוב של החולה. מחקרים מראים שההחלמה הרבה יותר אפקטיבית ומהירה כך".

"כן, אני יודעת". אמרה רווית בחולשה. לרגע הסתחררה, ואז ייצבה את כתפיה. "אנחנו במצב די מסובך כרגע".

האחות הנהנה באהדה. "שמענו זה מכבר על התביעה שהגשתם כנגד המסעדה. דעי לך שבית החולים תומך לחלוטין בצעדך זה ומוכן לעזור בכל הנדרש, את יודעת", היא עצרה לרגע, מנסה להפשיר את האווירה. "מסמכים רפואיים רלוונטים, חוות דעת רפואיות..."

"תודה". פלטה גברת ויליאמסון קצרות. היא הרכינה ראשה לרגע, והאחות ראתה את עיניה שהבריקו לפתע.

התביעה הסתבכה כל כך! עורך הדין התפטר, בטענה שעם מסעדת 'אריסטוקרט' אינו מוכן להתעסק. יותר נכון, לא עם ההנהלה שלה. נכון, היא השיגה עורך דין חדש, אבל משום מה נדמה לה, שהוא איננו יעיל מספיק.

האחות כבר הסתלקה מזמן, נותנת לה להתייחד עם כאבה. רווית מחתה לרגע את עיניה, מתחה חיוך רחב על שפתיה, ונכנסה לחדר.

אן הזדקפה לעומתה בחיוניות ושאלה: "מישהי כבר הגיעה לבקר אותי?"

העפעף עלה וירד מעט. "כן. לילי ואימה הגיעו. הן מוסרות לך החלמה מהירה". מוטב שהיא תהיה היחידה שתתפלא על היעדרותה של לילי מחדרה של חברתה הטובה ביותר.

את רואה, אחות? כמו ענתה לה רווית. מילאתי את רצונך. אני שומרת על מצב רוחה של אן.

"גברת וילאמסון?" מערכת הכריזה הדהדה. "שיחת טלפון מחכה לך במזכירות. נא להזדרז". היא התרוממה בפתאומיות, וכמעט יצאה מהחדר בבהלה. מבטה בחן את אן הישנה, וידיה ליטפו אותה ברכות. באמת התפלאה על כך שלילי-דווקא היא!- לא הגיעה לבקר. היא לא חשבה שהן הסתכסכו.

"עורך הדין שלך מוסר שאינו מצליח להשיגך בטלפון". קבלה מזכירת בית החולים באזניה. "הוא ממתין לשיחה איתך בשפופרת הזאת".

"השיגי לי בבקשה את מסמכי האשפוז, ותשלחי לי לכתובת המייל שאתן לך".

"בסדר". קולו הדהד בראשה. היא שפשפה את רקותיה.

"סליחה". העמדה הייתה מאוישת באחות אחת בלבד, שנראתה סימפטית ונחמדה. למה נראה לה שהיא מחוויירה בראותה אותה?

"אני צריכה את מסמכי האשפוז של אן וילאמסון, בבקשה".

"מי את?" כאילו אינך יודעת!

"אמא שלה". היא שלפה תעודה מזהה.

"האם ברצונך להדפיס או לשלוח?"

"לשלוח". היא דחפה לה פתק. "לכתובת המייל הזאת".

"Just a moment". האחות התכופפה לכיוון המחשב, לופתת את העכבר בידיה, המקלדת החלה לתקתק מוגונונית.

תנועותיה החלו נעשות קדחתניות יותר ויותר. אחות אחרת, שנראתה סמכותית יותר, התקרבה לפתע.

"מה קורה כאן?" שאלה.

האחיות שוחחו בקולות מהוסיים. מדי פעם הצליחה גברת ויליאמסון לשמוע מילה או שתיים. "סל המחזור", "שחזור קבצים", "מחדל", "חוסר אחריות". התמונה החלה להתבהר בראשה. מסמכיה של אן נעדרים. מישהו מחק אותם! הכתה בה ההבנה.

מישהו אינטרסנטי להפליא, שאינו מעוניין בהרשעתו. מי זה יכול להיות?

כל אותו זמן פניי סמקו. הבטתי בפרצופה מחליף הגוונים של רווית ויליאמסון. הייתי נבוכה, לא ידעתי מה לעשות. פניה הנאות של אן עמדו מול עיניי, ומהצד השני...

אני יודעת איפה הקבצים! רציתי לצעוק.

אני העלמתי אותם.

## פרק ז'

ניו יורק, 2017:

לילי ישבה על הספה ועלעלה במהדורה היומית.

סיפור המתח שהחל להתפרסם לפני מספר שבועות ריתק אותה, כמו שאר קוראי העיתון, שהציפו את המערכת בתגובות נלהבות, בהצעות, מחמאות, והתעניינות.

העלילה הסתבכה מרגע לרגע, ועם כל זאת, נראתה מציאותית. רוב הקוראים תהו במיוחד על השורה הקטנה, מתחת ללוגו המותחן: 'מבוסס על סיפור אמיתי'.

הדלת נטרקה, וקול גברי נשמע מהמבואה.

לילי קפצה ממקומה, ממהרת לכיוון הפתח.

אביה מלמל משהו אל אוזניית הבלוטוס, ואז נפנה אליה.

"מה את עושה בבית בכאלו שעות? בדרך כלל את מבלה עם חברותייך, לא?!"

לילי לא ענתה. משהו מטריד הכהה את עיניה. היא השפילה אותם, ואז הרימה באחת, ואמרה בטון מתלונן: "אמרתי לך כבר לפני כמה ימים! אתה לא זוכר?"

האב הבליע חיוך מנצח מתחת לשפמו, ואז ענה בבהלה מעושה: "מה שכחתי הפעם, לילי? משהו חשוב?"

"סיפרתי לך שחברה שלי בבית חולים. אתה לא זוכר? הלכנו לקניות, ואז היא התעלפה, בגלל הבוטנים שהיו לה בעוגה".

"הלכת כבר לבקר אותה?" הוא ניסה להבליע את ההתרגשות שבקולו.

"לא". ידיה צנחו באיטיות לצדי גופה.

"מה קרה?"

"לא יודעת. כבר נסעתי עם ג'ק, ונכנסנו לבית החולים. קניתי לה את השוקולד מהסוג הכי יקר שהיה בחנות, אבל משהו באווירה של הבית חולים פשוט הלחיץ אותי. מאוד".

"לא היית בו אף פעם?"

"כמובן שכן. זוכר ששלחת אותי ואת אימא למסע תרומות מצולם לחולי אונקולוגיה? עברנו במחלקות וחילקנו צעצועים וממתקים לילדים. אז לא היו בקומת הכניסה את כמות המאבטחים הנוראית ההיא".

"ומה החברות אומרות?"

"אני לא יודעת. הן עדיין לא ביקרו. המורה מנסה לארגן תורנות, ולא כל כך הולך לה". היא גיחכה. לפתע הבינה את עוצמת השליטה שיש בידיה על חייה של אן. את עוצמת השפעתה על מעמדה החברתי.

האב התיישב על הספה, הסיגריה שנשלפה ביד רועדת מכיסו העידה על עצבנותו הרבה.

"מה קרה שאתה כל כך מתעניין? אין לך איזו עסקה ששווה מיליונים באנשהו?" שאלה לילי לפתע. חוש הריח הטבוע בה התריע על משהו. ריח דק חדר לאפה, והיא מיהרה לברר את פשרו.

"אסור לי להתעניין? את מספרת סיפורים מעניינים". הוא קרץ לעברה.

לילי חשה מוחמאת. אביה, שעסקאות ענק מונחות לפתחו, מוצא לנכון להתעניין בה בסתם יום של חול, ללא סיבה מיוחדת.

הנהג כבר צפר לו. הוא מיהר, ולקח ערמת דפים שהמתינה על השולחן הנמוך.

"מסרי לאמא שאחזור מאוחר היום".

דלת הרכב נטרקה. הוא יישר את חליפתו, והורה לנהג למהר. אמנם חל עיכוב משמעותי בלוח הזמנים שלו, אך הוא חש שזה היה משתלם.

### כמה שעות מאוחר יותר:

פארק השעשועים הקטן היה מוזנח ואפלולי. רוב המתקנים נעקרו זה מכבר על ידי פרחחי השכונה, וכתובות גרפיטי רוססו על גדר העץ המרקיבה.

אמהות השכונה, אלו שעוד היה להן שליטה על ילדיהן, הזהירו אותם שלא יעזו להתקרב אל הגינה בשעות החשיכה. עסקאות רבות נרקמו בה, הרחק מעין רואים. חלקם כשרות, וחלקם.... מוטב שלא נפרט.

האישה האלמונית לא הייתה שונה מכל אלה. בגדיה אמנם העידו על עושרה, אך איש לא טרח להעיף עליה מבט נוסף.

מכובעה השתפלה רשת שחורה, כשל אלמנות המקום. היא הצלה על עיניה הבהירות, שסרקו את האזור ללא הרף.

אישה נוספת התקרבה למקום, אוחזת בידיה תיקיית קרטון חומה, שעליה מוטבע סמל מרכז רפואי ידוע.

הן לחצו ידיים ברשמיות, נמנעות מלהביט זו בעיניה של זו. כמה שפחות לראות, כך ייטב, ידעו שתיהן.

מעיל הפרווה המרופד של האישה ההדורה הכיל מעטפה עבה.

צורותיהן החליפו ידיים, והן פנו אישה לדרכה.

כל אחת בדקה את הצרור שבידיה. זו עיינה היטב במסמכים, וזו ספרה את השטרות, מביטה לכל הכיוונים. היא הכירה את השכונה, וידעה את סכנותיה.

האופק בלע אותם, והילד הקטן שצפה בהן ממרפסת ביתו משך בכתפיו. אחיו הגדול הניד ראשו בלגלוג. בקרוב יתרגל הילד, ויכיר את שכונתו ומקומו.

## פרק ח' שנה קודם:

תיקה המנצנץ של לילי סנוור את עיניה של אן לרגע. היא הסיטה מבטה בבת אחת, והגיבה בטון תקיף, חוזרת על שאלתה: "מה את עושה כאן?"

"איזה צירוף מקרים!!" לילי שילחה לחלל האוויר קריאת התפעלות מעושה.  
"אני שואלת עוד פעם. מה את עושה כאן?"

"אה, את לא מבינה!" לילי מתחה את רגליה על הספסל. "הנהג שלנו עוד לא מכיר את העיר כמו שצריך, אז הוא הגיע לשכונה הזאת. פתאום ראיתי אותך על הספסל, אז אמרתי לו לעצור. את גרה כאן?"

לפתע תקפה את אן עייפות גדולה. היא הנהנה בראשה, והצביעה על בית חד קומתי נאה ממול.

לילי סקרה אותו. הבית שידר חמימות משפחתית. למרות שהוא לא היה לטעמה. היא הייתה הולכת על משהו אלגנטי יותר, בעל קו נקי וחלק.

"מה ההורים שלך עושים?" שאלה לילי בהתעניינות.

"אבא שלי עיתונאי מפורסם". הייתה גאווה בקולה. "הוא חוקר שחיתויות אצל בעלי הון ופוליטיקאים."

לפתע היא קלטה עם מי היא מדברת.

"אויש, כמובן שלא רמזתי כלום על אבא שלך. מקווה שהבנת אותי נכון."

"Don't worry, everything is fine." (אל תדאגי, הכול בסדר.) פטרה אותה לילי בקלילות. "תאמיני לי, אין לי מושג מה הולך בעסקים שלו, וגם לא כל כך מעניין אותי. אני בעיקר עסוקה בלבזבז את מה שהוא מרוויח". היא צחקה בלבביות.

אן נשמה לרווחה. משום מה, הרגיש לה שלא יהיה נכון לפגוע בלילי, עם כל קלילותה וסלחנותה.

"עוד לא הספקתי להכיר את החנויות כאן". אמרה לילי. "בקליפורניה, היינו הולכות כמה פעמים בשבוע לסיבובי קניות. היינו חבורה שלמה. עשינו המון ביחד."

היא הוציאה את הפלאפון מכיסה, והראתה לאן כמה תמונות.

כולן נראו שם כאילו יצאו מפס ייצור כלשהו, בלי טעם ייחודי. אביזרים יוקרתיים, חולצות ממותגות.

"מה מצאת בי?" פלטה אן לפתע, "עכשיו אני רואה שחברותייך הקודמות שונות ממני. אם הן סוג החברות שהיית רוצה לרכוש לעצמך, לא חסרות בנות בכיתה שהיו מוכנות ללכת איתך לקניות בשמחה."

"עזבי אותן!" לילי משכה בכתפה. "נמאס כבר! כל היום הן מדברות על אותם דברים. איזה חנות פתחו, מי שילמה יותר על התיק, הורים של מי עושים יותר כסף..."

"כשעברנו הנה, החלטתי שאנסה להתחבר לבנות מסוג אחר, שונות. שיש להן עוד כמה פרפרים בראש". היא חייכה.

לרגע שררה ביניהן שתיקה, ואז סובבה לילי את ראשה. "ג'קי קורא לי. הוא צריך כבר להסיע את אבא שלי. היום בחמש

וחצי נאסוף אותך. את חייבת להכיר לי את כל החנויות. הסבר פנייך לתייר!" היא קרצה ונעלמה. עקבי נעליה עוד רעשו, בדממה ששררה ברחוב.

ברגע אחר, אן הייתה מתבלבלת לחלוטין.

השיחה שעשתה עם דודתה יולי, סייעה לה להבין מה היא צריכה לעשות עכשיו, והיא קמה בהחלטיות ממקומה.

בית החולים, ניו יורק, 2017:

מחט האינפוזיה הציק לה. היא ניסתה להסתובב במיטה, על מנת שתצליח לקרוא כמו שצריך.

אמא קנתה לה ספר שהיא ממש רצתה, אי אז, לפני יובל בערך. אבל הוא היה יקר מדי.

כנראה אחרי מאבק על החיים, מקבלים פרופורציות. מבינים שאין כזה דבר יקר מדי, לבד מהחיים עצמם.

בית החולים היה שקט בשעת צהרים מוקדמת זאת. חילופי משמרות היו לפני שעה קלה, ארוחת צהרים גם כן, וביקורי משפחות היו אמורים להיות כמה שעות מאוחר יותר.

אולי לכן המהומה שנשמעה במסדרון הכפילה את עצמה פי כמה. חולים סקרניים הציצו מדלתות החדרים, אחיות מבוהלות השתדלו להיבלע בעמדתן, ורק איש הביטחון עמד באמצע המסדרון, וניסה לשלוט ברוחו.

"ילדה, אני מסביר לך בפעם המאה! אין עכשיו ביקורים! תבואי יותר מאוחר. אין צורך להעמיד את המחלקה כולה על הרגליים!"

"סליחה, אדוני, אני לא יכולה לבוא יותר מאוחר, יש לי מבחן מחר! הגעתי במיוחד ממרחק, מיד אחרי בית הספר". הקול ניסה להיות מנומס, ללא הצלחה מיוחדת.

"תאמיני לי, גברתי החצופה, אם הייתי יודע מי את, ההורים שלך היו זוכים לשיחה ממני, עוד היום! מה זה החינוך הזה?! שעות ביקור הן ברזל! מספיק מהומה עושים המבקרים בשעות המיועדות להם. אם ניתן לכל ארחי פרחי להיכנס כרצונו, המצב כאן יהיה קטסטרופלי!"

"אתם רק יכולים לבדוק מה המצב שלה? אם היא ישנה, אני אלך, מבטיחה!" הקול התנשף. "אני מחפשת את אן ויליאמסון."

אן, שהקשיבה בחצי אוזן למתחולל בחוץ, קמה ממקומה באחת. היא סחבה אחריה את עמוד האינפוזיה, נעלי הבית שלה עשו רעש קולני במיוחד בדרכה לדלתות המחלקה.

"אני מצטערת על הבלאגן". היא אמרה בכנות. "אדוני המאבטח, זה בסדר, היא בת כיתתי, אני אקח אותה לחדר". ועוד לפני שהספיק לומר מילה, הסתובבו שתיהן במהירות ונכנסו אל החדר.

אן התיישבה על המיטה, מחווה על הכורסה הקטנה, לא שוכחת את נימוסיה.

זאת לא הייתה לילי.

"מה את עושה כאן? ואיך את הראשונה שמבקרת אותי?"

## פרק ט'

### שנה קודם:

היא הסתכלה בשעון. הוא תקתק במונוטוניות מרגיזה. לרגע היא הייתה בטוחה שהוא מקולקל או משהו. אחרת, איך יכול להיות שהוא לא זז?!

הסתכלה בפלאפון. הספרות תאמו.

מהסלון היא שמעה את אביה מעביר דף בעיתון.

נאנחה.

עוד דקה. היא ידעה. היא תפתור את כל העניין הזה. השיחה עם יולי עזרה לה מאוד. תמיד התפלאה איך מוצאת דודתה זמן אליה. יש לה כל כך הרבה ילדים!

תמיד לא זכרה את שמותיהם ואת מספרם המדויק. אמנם מדי פעם הם שלחו לה מכתבים חמודים וכל מיני ציורים, אבל עדיין, הם היו רבים מדי.

המחשבות סייעו לה להעביר את הזמן. שעון האורלוגין הכבד שבחדר הכניסה ניגן עשרה צלצולים ענוגים.

היא נדרכה באחת. 'אני מוכנה לקרב על חיי. חיי המשפחה השלמה שהייתה לי.'

הדלת נטרקה.

"אן? את שם?" אימה עברה את דלת הכניסה הראשית והתקרבה לעברה. "מה הייתה ההודעה המוזרה ששלחת לי?"

אן התחילה ללכת, אמה בעקבותיה. היא הגיעה לסלון, נעמדה מול כורסתו של אביה, שהזדקף מופתע, ואמרה: "אני רוצה לדבר אתכם. לדבר באמת. לא כמו כל השיחות שהיו לנו בזמן האחרון".

הם החליפו מבטים. לרגע נורא אחד היא חשבה שהם ימשיכו בהתכחשות למציאות, ויעדיפו להמשיך להחביא אותה מתחת לסינר המגננה שלהם.

"טוב", אמר אביה באיטיות. "אני מניח שלא הותרת לנו ברירה, שובבה שכמוך". כמו תמיד, הוא ניסה להכניס קצת רוח קלילה לשיחה.

"אני לא רוצה להסתיר מכם, אז דיברתי עם יולי היום".  
"עם יולי?"

"אתן מדברות הרבה?"

ההורים שאלו בבת אחת.

"אני מדברת איתה בערך פעם בשבוע, וכן. דיברתי עם יולי. האווירה בבית בזמן האחרון קצת קשה. משהו שאינו ברור לי מרחף בחלל. כל מיני אמירות, כל מיני דברים שהשתנו בסדר הקבוע של הבית".

"מה לדוגמה?" שאלה אמה במתח, ושילבה את רגלה קדימה.

"את חושבת שלא שמתי לב שאת חוזרת הביתה בעשר בכל יום? אמנם אני כבר לא ילדה קטנה, ובהחלט מסוגלת להסתדר כמה שעות נוספות, אבל זה קשה! אנחנו כמעט ולא רואים אותך בבית".

"אבל אמרתי לך, שהציעו לי משרה מלאה פלוס בשכר הרבה יותר גבוה!"

"אמא, באמת, את יודעת שאני לא מתכוונת להתחצף. נכון שהשיחה הזאת כבר נשמעת כמו חקירה משטרתית, אבל אני חותרת לכיוון מסוים". אן לא הרגישה נעים. היא לא אהבה את הרגעים האלו.

"למה את צריכה תוספת בשכר? מה רע לנו? הרי אבא אמור לעבוד במשרה מאוד מכניסה!" היא הדגישה את המילה אמור.

"אריק, אני מצטערת, אבל אני חייבת לומר לה. אני יודעת שביקשת, אבל אני לא עומדת בזה יותר".

אן נשענה על הספה. רגע האמת הגיע.

"יש לאבא גידול. ממאיר. הוא מתקדם במהירות. גילינו את זה מאוד מאוחר. את מכירה את אבא. הוא ייחס את כל תופעות הלוואי כעומס בעבודה. אני לא ויתרתי. הלכנו לרופא, עשינו כמה בדיקות. זה לקח זמן, אבל הרופא היה נחרץ".

"טוב, אבל אבא יבריא, נכון? היום הרפואה מאוד מתקדמת. אני יודעת, אני קוראת על זה הרבה. הוא יבריא, נכון?!"

שאלתה נותרה תלויה בחלל הסלון המהודר. דבר לא עניין אותה פתאום.

היא קמה וברחה לחדר. יפחותיה הרעידו את קירות הבית. ובעיקר, הרעידו את ליבות הוריה.

ניו יורק, 2017:

שרון הצביעה על הכורסה הקטנה, ווידאה שוב: "אני יכולה לשבת, נכון?"

"כן, כן, כבר אמרתי לך את זה קודם, שבי!" נימתה של אן לא הייתה סבלנית במיוחד. היא אספה במהירות את שערה לקוקס שנח ברישול על שולי עורפה, והתיישבה במיטה. מבלי משים, תנוחתה הייתה דרוכה למדי.

"קודם כל, הבאתי לך מכתבים מבנות הכיתה". היא שלפה צרור עבה יחסית.

אן שלפה אותם, ורפרפה עליהם במהירות. דלים בתוכן, דלים בעיצוב. היא עברה על שלל החתימות:

"אוהבת, ג'סי"

"מחכה לך, אמה"

"מתגעגעות!!!!" עם אלף סימני קריאה.

שום דבר לא ריגש אותה. היא הגיעה למכתב האחרון, ונשפה באכזבה.

"כנראה עדיין לא שכחתי אותה". מלמלה לעצמה. שרון שמעה, אולם העדיפה שלא להגיב. היא באה לכאן במטרה אחת, והזמן שלה קצר למדי.

אם האיחור שלה יהיה ניכר, אמא עלולה לשים לב. אמנם תמיד היא יכולה להמציא תירוץ משכנע, הדבר שהיא הכי מומחית בו, אבל היא העדיפה שלא.

כמה שפחות למשוך תשומת לב.

"אוקיי, שרון, מצטערת להפריע להרהורים שלך, אבל אני מבינה שלא באת לכאן כדי להביא לי מכתבים, אז קדימה, אני מקשיבה".

אם אן הייתה יודעת כמה היא עבדה לשכנע את כולן לכתוב. אילולי המחנכת, שהתלהבה, יותר מדי, לטעמה, מהיוזמה, כנראה שהמכתבים היו נשארים בגדר חלום בלבד.

"תקשיבי, אסור לי לומר יותר מדי, אבל אני מקווה שההסתכנות שלי לבוא לכאן תהיה שווה את עצמה".

"הסתכנות? זה בית חולים, לא מעוז הטליבאן". הגיבה אן בציניות.

שרון שלפה פתק, אותו הכינה מראש: "ייתכן שהתקינו בחדר שלך האזנה. כדאי לך לחפש".

לאחר מכן אמרה בקול: "אבל אל תזיזי אותה בלי לשאול אותי.  
אני נורא אוהבת את המיטה הזאת".

והיא אותתה בעיניה אל מתחת המיטה.

שרון שלפה עוד פתק: "שימו לב טוב טוב מה אתן אומרות  
בחדר. כל דבר עלול לסבך אתכן".

ובקול: "טוב, אן, היה ממש נחמד לשוחח איתך. את יודעת את  
המספר שלי, נכון?" היא הצביעה בהבלטה על הפתק  
הראשון.

"להתראות, ביי!"

היא סגרה אחריה את הדלת, והחלה לרוץ, אל מול עיניה  
הקמות של אן המבולבלת.

בחדר הקטן, בתחילת הקומה, הרים האיש שפופרת: "תמצאו  
אותה".

## פרק י'

ניו יורק, 2017:

שתי הדקות הראשונות אן קפאה במיטתה. המולת המחלקה מבחוץ המשיכה כרגיל, אבל לדידה, הכול נעצר.

לאחר מכן, סנטה בעצמה. 'מה קרה לידע המהולל שלך, תולעת ספרים? מעולם לא קראת ספרים על ריגול?'

היא התכופפה מתחת למיטה בשקט, מנסה להציץ מתחתיה בדממה. כפתור קטן, כמעט בצבע המיטה, הודבק שם. היא העבירה עליו יד בזהירות, ואז הזיזה אותה מיד.

לקחה דף ועט מהמגירה, ושרבטה כמה מילים, מנסה לעשות לעצמה סדר בראש.

הצצה קטנה מחוץ לדלת החדר נתנה לה רעיון.

היא נטלה בחפזה את הפלאפון מהשידה בחדר, ומיהרה למרפסת העישון הקטנה שהייתה בסוף המסדרון, והתקרבה למעקה ככל שניתן.

כך בדיוק היו עושים כל המרגלים מספרי המתח שקראה. מרוצה מעצמה הוציאה את הפתק הקטן מהכיס והחלה לחייג את מספרה של שרון.

לא זמין.

ממש מוזר.

לפני חמש דקות שרון עזבה את חדרה. לא הגיוני שלא אמרה לה מילה על כך שנגמרה לה הבטרייה.

הגיוני הרבה יותר שקרה לה משהו!!

היא ניסתה להיזכר בקורותיו של לאונרדו, המרגל הגיבור מהספר שהיא כל כך אוהבת. מיד לאחר שביקר את ראש הכפר האיטלקי, להזהירו מפני הכנופייה החמושה, תפסו אותו.

הדבר הראשון שהכנופייה עשתה היה לנטרל את הפלאפון שלו, כדי למנוע איתור.

היא הביטה למטה, לחניון. אולי תראה את שרון מוכנסת לתוך רכב שחור וגדול?!

כצפוי, החניון היה שגרתי לגמרי. מכוניות נכנסו ויצאו, קצת קולות רקע אנושיים. לא יותר מזה. באמת! גערה בעצמה מבלי משים.

מה חשבת?

שרון לא חייבת לספק לך דין וחשבון על מצב הסוללה בפלאפון שלה. עובדה כל כך פשוטה, שקרתה לך עצמך עשרות אם לא מאות פעמים, גורמת לך להרחיק לכת עד לחטיפה?!

לא הגזמת קצת?

מתוסכלת, נשכבה במיטה. עיניה בהו בתקרה זמן מה, ואט אט החלו להיעצם.

לזוג העיניים הבוחנות שהביטו עליה מפתח החדר זה הספיק. "היא לא חושדת בכלום". היא דיווחה בסיפוק. "אפשר לעבור לשלב ב'".

ישראל, 2017:

הדלת נפתחה לרווחה. רגליים קטנות טופפו עד לשולחן, ונעצרו. "שלום, אמא, הגענו". אמרה רחלי. היא זרקה את התיק על הרצפה, מצפה לתגובה הרגילה. היא לא הגיעה.

"שלום חמודים". חיוך עייף האיר את פניה של לאה. היא הרימה את התינוקת, ונכנסה למטבח. ברק האיר את מוחה. "ארוחת צהריים! איך שכחת?" נזפה בעצמה. ידיה הוציאו אוטומטית חבילת נקניקיות סויה, ותוך עשר דקות בעבעו המים שעל האש.

"האוכל מוכן". היא הניחה את שולי בכיסא האוכל, והוציאה חד פעמי. כל ילד קיבל שתי נקניקיות ותלולית פסטה. רחלי פינתה את הצלחות, ולאחריה סימנה לה לבוא בעקבותיה. היא נכנסה לחדר וסגרה את הדלת.

"רחלי, אני צריכה לספר לך משהו". היא פתחה ואמרה.

[ZM1] עם הערות:

רחלי שיחקה בקצה צמתה, מיישרת ומסלסלת חליפות. היא לא חשבה שמדובר במשהו רציני.

"אני טסה הלילה לארצות הברית".

עיניה של רחלי נפתחו, והתכלת שבהם האיר לרגע. "למה?"

"את יודעת שאני עצמי עליתי בתור בחורה, נכון? הוריי נפטרו מעט קודם לכן, אבל הותרתי את אחותי הגדולה מאחוריי. הבת שלה מאושפזת עכשיו. אני חייבת לנסוע. אחותי לא נשמעת טוב בשיחות שלי איתה". היא עצרה לרגע, ואז אמרה, כמו לעצמה: "בכלל לא. היא אלמנה. אני היחידה שיש לה בעולם".

לאה סיימה את וידוי חייה בכמה משפטים מתומצתים והתנשפה. מבע פניה היה דרוך, והיא הביטה על רחלי בציפייה.

רחלי שתקה לכמה רגעים ממושכים. מבטה נפל לרגע על המזוודה הפתוחה לרווחה, והארון החצי מרוקן. היא הנהנה בראשה חליפות, ומיד פתחה בצרור שאלות של: למה, כמה, איך ואיפה.

אימה השתדלה לענות במיטב הסבלנות. לרוב השאלות היו לה תשובות, ואת חלקן היא הבטיחה לברר. השיחה הסתיימה. רחלי יצאה מהחדר וסגרה את הדלת מאחוריה.

לאה השתרעה על המיטה. בקצה עינה ראתה את המזוודה הפתוחה. משהו החלטי ועקשן לחש לה שהסיפור הזה לא יהיה קצר כל כך. היא קמה ממקומה והוסיפה עוד כמה בגדים. יונתן בעלה יחזור הביתה לקראת הערב. היא תלך לקנות לעצמה כמה פרטים נחוצים, ומיד הם יצאו לשדה התעופה, מפקידים את רחלי לשמירה על הילדים.

יונתן יחזור הביתה לאחר כמה שעות. היא תמריא לארצות הברית, ומועד חזרתה אינו ידוע. כרטיס חזור עוד לא נקנה.

הביקור הזה מעורר בה רגשות רבים כל כך. היא לא דרכה על אדמת ארצות הברית כל כך הרבה זמן, ותמיד קיוותה לחזור אליה בנסיבות משמחות.

חבל שלא התפללה חזק יותר.

כמה שעות לאחר מכן, היא החתימה את דרכונה, משפשפת את עינייה העייפות.

כבר התיישבה במטוס, בכיסא ליד החלון. המטוס המריא, מיישר את חרטומו, ומותיר את ארץ ישראל הרחק מתחתיו. עפעפיה של לאה היו כבדים וחישבו להיעצם. שתיים עשרה שעות הטיסה היו נראות לה כל כך קצרות לפתע.

מהר מאוד היא שקעה בשינה כבדה, מלאה בחלומות גדושים בסיפורי העבר. שיחותיה הטלפוניות עם אן, שכה התרבו לאחרונה, עלו גם הם בחלומותיה, והיא נעה בחוסר נוחות.

המחוג השלים סיבוב שלם.

נחיתה.

## פרק יא'

### שנה קודם:

שתי צפירות עצבניות נשמעו מלמטה. אן הסתובבה לצד השני, חטפה את הכרית ותקעה אותה מעל פניה. יום האתמול היה טרי ומדמם.

הציפורים בחוץ צייצו כמו כל בוקר. הן לא הבינו שהעולם התהפך. דרך חרך צר היא פתחה עין אחת אדומה, ונתקלה בשעון המעורר, שמשום מה לא מילא את ייעודו הבוקר. הכרית התעופפה לצד השני של החדר, ונחתה על אדן החלון הרחב. הכנה מוצלחת לקריאת הצהריים. אן חייכה לעצמה לרגע, ומיד המשיכה במרוץ ההתארגנות. צפירה עצבנית נוספת נשמעה. היא תקעה מבט תוהה בחלון. הרכב שחנה למטה היה מוכר לה מאוד. ראש ג'יג'י מתולתל שהציץ מהגג הנפתח סייע לה להשלים את התמונה. עוד צפירה.

ארוחת הבוקר הייתה בשקית נייר. הפעם לא היה מצורף שום פתק.

"לילי, מה את עושה כאן?" עצירה קטנה. "תני לי לנחש", הציניות נטפה ממנה. "ג'ק גילה שנסיעה דרך הרחוב שלי תהיה הכי קצרה, נכון?"

לילי הביטה בה במבט רציני ולא ענתה. השתיקה עמדה ביניהן כמה שניות, תופסת עובי וצורה ממשית.

אן שקלה לפתוח בריצה מהירה, וכבר שלפה את האוזניות, אך מבט נוסף בשעון היד שלה שכנע אותה שמוטב לא להמר.

בשתיקה זעופה פתחה את דלת המכונית מהכיוון השני,  
הצמידה את תיקה אליה, והנוף שבחוץ זכה לסקירה מעמיקה.  
הסלולרי צלצל. לילי הגניבה מבט. אן גוננה.

יולי מתקשרת אלייך. היא לא שמה לב איך עלה חיוך קטן על  
פניה. אצבעה רחפה לרגע מעל הירוק שבמסך, ומהר מאוד  
עברה ל'השתק'. צפצוף קצר נשמע. הודעה חדשה. היא  
הציצה לרגע בהודעה, מצחה התקמט.

לילי הייתה מרותקת. הפנטומימה. תהליך שלם ומשמעותי  
שהתרקם מול עיניה ללא הוצאת אף מילה!

אן הרימה את עייניה, ונתקלה במבטה של לילי. "אני רוצה  
לדבר איתך היום בהפסקה, מה את אומרת?"

היא תפסה אותה לא מוכנה. "כן... בטח... ברור!"

הן פתחו את הדלתות ביחד, פחות עוינות מתמיד.

שתיהן הרגישו שמשו חדש נרקם ביניהן.

## בית החולים, ניו יורק, 2017:

"אימא!" אן התרוממה בחיבוק עז. מופתעת לרגע, חיבקה  
אותה רווית בחזרה. "התגעגעי". חיוך מתפנק ונדיר האיר את  
פניה.

"אני שמחה שאת באנרגיות טובות". אמרה אימה במעשיות  
והניחה את הספר החדש על השידה. אן הציצה בו לרגע,  
ורווית הייתה מופתעת לקבל חיבוק בשנית.

"אל תדאגי, לא קניתי אותו". היא סנטה בביתה. "קפצתי  
הבוקר לספריה הציבורית שליד בית החולים. אני חייבת לציין  
שיש להם מגוון מעולה. אולי תוכלי ללכת לשם מחר בעצמך,  
אם האחות תרשה לך". היא הוסיפה בהגבהת קול. האחות  
נכנסה לחדר בדיוק באותו רגע.

"שלום, מה שמך?" אמרה רווית בהתעניינות. היא קיבלה על עצמה לדבר עם האחיות, כך שתגרום להן להתייחס יפה לביתה.

האחות התקפדה לרגע. "קלרה בראון". היא לחצה את ידה ברשמיות.

"אני חושבת שאת מוכרת לי". נזכרה רווית לפתע. "את לא מטיפול נמרץ?"

"נכון, במקור אני מטיפול נמרץ, רק באתי לוודא שהכל כשורה עם אן".

היא התכופפה אליה לרגע, ובחביבות מופגנת שאלה לשלומה. אחר סידרה לה את הכרית, אמרה עוד כמה משפטי נימוסין ויצאה מהחדר.

הפלאפון של רווית צלצל. משרד עורכי הדין. היא הביטה לרגע באן השקועה בספר, ליטפה את שערה ולחצה על הידית בחפזה.

בקצה המסדרון עוד הספיקה לראות את האחות פושטת את חלוקה הצחור, ומיד לאחר מכן פותחת- בקושי רב יש לציין- את דלת מדרגות החירום ונעלמת בעדה.

הטלפון רטט בידה. היא מיהרה לענות, ושקעה בשיחה צפופה עם משרד עורכי הדין. דבר לא עניין אותה מלבד מספר התקדימים אותם הקריא לה המזכיר בטלפון. במגירה קטנה בירכתי המוח, התאכסן מראה עיניה, יחד עם עוד רבים כמותו. עובדות פשוטות וכה קטנות אותן אנו רואים יום יום, שעה שעה, ואיננו מייחסים להן חשיבות.

מאחורי הדלת, הפכה אן עוד דף. עיניה היטשטשו לרגע, והיא ניסתה לפתוח אותן ולהגדיל את האישונים.

השידה קיבלה אליה עוד ספר בשתיקה.

מחשבותיה נסובו מיד ועברו כיוון. לילי הייתה במרכזן.  
היא התרגלה למחשבות הללו. הן קנו אצלה שביתה  
והתאזרחו קבע. רק הייתה מופתעת לגלות, שלפתע היא  
חושבת על עוד מישהי.

שרון.

ידה גיששה אחר הפלאפון. בידה השנייה הוציאה את הפתק  
מהמגירה. 'עדיף לשמור את המספר בזיכרון'. חשבה לעצמה.  
היא הקלידה במהירות שרון. מה שם משפחתה? חובבת סדר  
שכמותה חייבת להיזכר. היא לא תשמור אף איש קשר בשם  
פרטי בלבד.

היא אמצה את מוחה.

הזיכרון הלם בה לרגע, והיא הופתעה.

שמעתי את שם המשפחה הזה ממש לא מזמן. דפקה על  
מצחה בתסכול. הדלת נפתחה. אמה גררה את הכיסא  
והתיישבה. "את מכירה אולי מישהו בראון?" שאלה אן  
בהתעניינות.

רווית חדת המחשבה לא נזקקה לשניה. "האחות הנחמדה  
שהייתה כאן. דיברתי איתה לפני כמה ימים. אם אני לא טועה,  
היא אמרה שאת וביתה לומדות יחד באותה כיתה".

אן יישרה את הכרית ונשכבה מהורהרת.

'אני חייבת למצוא אותה, את שרון. היא עדיין לא זמינה. אני  
בטוחה שמשוהו קרה לה. אני רק לא מבינה איך אני היחידה  
שרואה את זה!'

"יש לך מושג איפה היא, האחות?"

"מצטערת, חמודה, אני חושבת שהיא סיימה להיום. ראיתי אותה יוצאת. בטח הייתה במשמרת לילה. אם את צריכה משהו, אני יכולה לקרוא לאחות אחרת".

רווית שקעה במגזין שהונח לרווחת החולים וקרוביהם. אן נטלה את הספר. עיניה חלפו על השורות. מאום לא חדר למוחה.

היא חשה חרדה, מבולבלת ובעיקר מובסת.

## פרק יב'

ניו יורק, 2017:

היא נכנסה הביתה בשקט, סוגרת את הדלת מאחוריה.  
מהמטבח היא שמעה את אימה מכינה לעצמה ארוחת בוקר.  
הצעד הבא שלה הוא ללכת לישון. אחרי משמרת לילה היא  
עייפה במיוחד.

שרון עמדה וחיכתה ליד הדלת. הורידה את התיק, וחיפשה  
בכיס את הפלאפון. ההיא החזירה לה אותו בסוף, אחרי  
שביקשה כל כך הרבה פעמים.

הדליקה אותו.

שבע הודעות ממספר בלתי מוכר.

"איפה את?"

"הכול בסדר?"

"אני מנסה להשיג אותך מאתמול"

"תחזרי אליי"

'מעניין מיהי האימא השנייה שהחליטה להיטפל אליי...' גיחכה  
במרירות. 'היא תתחרט מהר מאוד'.

אחרי שיטוט קצר היא גילתה את זהות השולחת. אן וילאמסון.  
כמובן.

כל ההודעות סומנו כנקראות. מכיוון שלא היא הייתה זו  
שקראה אותן, מסתבר שהם מקדימים אותה בצעד אחד.  
לפחות.

השקט שרר בבית.

היא הרימה את הילקוט וצעדה בעייפות לחדרה, מתכננת לקרוס למיטה ולהשלים כמה שעות שינה טובות. נכנסה לחדר. ניסתה לסגור את הדלת. משהו הפריע לה. נעל בית צמרירית, שהחזיקה בתוכה רגל. "מה את עושה בבית?" קטע קול קשה את הרהוריה. היא הרימה עייניה בבעתה. אמא שלה. עם מבע פנים כועס. מאוד.

ברוקלין:

הרכב דמם. הם עצרו ליד הבית. לאה התעוררה באחת. "לאה?" פנה אליה קול במבטא אמריקאי מודגש "הגענו". היא הנהנה בראשה, ופנתה לתא המטען כדי להוציא את מזוודתה. "לא, זה בסדר", עצרה אותה המארחת המקסימה בהינף יד. "אשלח את אחד הבנים להביא אותה. תאמיני לי, הם לא יתנגדו לגמול חסד עם אורחת מארץ ישראל". בתנועות מהירות היא טרקה את הדלת ולחצה פעמיים על שלט הרכב. שלפה מפתח מהצנור העמוס ששיקשק, וירדה כמה מדרגות. הדלת נפתחה בחריקה קלה. "זה הבייסמנט שלנו, שכל כך אוהב להכיר אנשים חדשים כל פעם מחדש". היא טיפסה על הכיסא ופתחה את החלון לרווחה.

"קחי את המפתח. את מסובבת פעמיים כל פעם, ליתר ביטחון. יש פה עוד דלת לכניסה לבית שלנו. מחכים לך מאוד לארוחות. מוטב כולן."

האישה הזרה סקרה את החדר הקטן במבט מהיר.  
"נעים מאוד, אני גולדי". המארחת רשמה את מספר הטלפון בביתה והלכה.

שקט שרר.

לאה ניערה קלות את הסדין והתיישבה.

השעה הייתה שתיים עשרה בצהריים. חישוב מהיר לימד אותה שאצלם בבית הנעימות המושמעות כרגע נעות מנשימות לנחרות קלות.

יונתן יתעורר רק עוד שעה.

למרות שמאוד רצתה לישון, החליטה להמתין, ולדבר עם הילדים.

לפחות אחסוך ליונתן את הטורח בלהעיר אותם. ברור שהם מיד יקפצו מהמיטות וירוצו לטלפון עם מגוון שאלות.

חיוך מתגעגע עלה על פניה.

דפיקות מהוססות בדלת הפנימית. המזוודה שלה הגיעה. היא כמעט חיבקה אותה.

לאחר מחשבה, הוציאה את המחשב הנייד והניחה אותו על השולחן הקטן.

קליק קטן והיא התחברה למייל, שולחת הודעה קצרה: "אן, את שם?"

חיכתה כמה דקות, פותחת מיילים מהעבודה ומשיבה עליהם בזריזות.

הודעה חדשה נכנסה, בעלת שתי מילים בלבד: "מה נשמע?"  
 לאה הוציאה את הפלאפון וחייגה לאן. פחות אהבה להתכתב  
 ולפגוש על המסך מילים קרות שמי יודע כמה התלבטויות  
 עמדו מאחוריהן.

קולה מלא החיים של אן בקע מהמכשיר.

"מה נשמע, יולי?"

"אני בסדר. מה קורה איתך? נשמעת הרבה יותר טוב!"  
 "כן, המצב משתפר". עננה קטנה עמדה על מילותיה, ולאה,  
 למודת דקויות, אמרה בזהירות: "אני רוצה לספר לך משהו, אך  
 נראה לי יותר טוב שאגיד לאמא קודם. היא לידך?"  
 כמה רשרושים, וקול עייף שמילא את לאה ברגשות מנוגדים:  
 "טוב לשמוע ממך, סיסטר".

"אני קרובה מתמיד". אמרה לאה, שוקלת את מילותיה אחת  
 לאחת. "אני בארצות הברית. ליתר דיוק, ניו יורק".  
 שתיקה השתררה. לאה ניערה את הפלאפון, מנסה לבדוק את  
 מצב השיחה.

"יולי, אני לא הבנתי, את כאן? ממש כאן? זו לא בדיחה או  
 משהו?"

"מבטיחה שלא". בלי שרצתה, קולה היה משועשע משהו.  
 "אני מניחה שהגעת בשבילנו". אמרה אחותה קצרות ושתקה.  
 הטלפון החליף מיקום.

"יולי, אני מצטערת, כנראה אמא קצת המומה. בכל מקרה,  
 אני מאושרת שאת כאן, ואשמח מאוד לראות אותך אחרי כל  
 כך הרבה שנים". העננה הקטנה ממילותיה סרה, אבל הפעם  
 לא שמה לב לכך לאה.

בס"ד

היא רק ניתקה את השיחה. משהו כבד ולא כך נעים התיישב  
על ליבה.

קראו לו זיכרונות.

ולא מהסוג הנכון.

## פרק י"ג

ניו יורק, 2017

דניאל בראון טרק את דלת המונית. המזוודות עמדו לידו, והנהג הפליג לדרכו.

הוא לא אהב להשאיר את מכוניתו בחניון העמוס של שדה התעופה. תמיד חשש שעלול לקרות לה משהו.

מכוניות הפאר ששכר בהיותו בחו"ל סיפקו את רצונו היטב.

הבית התקרר יחד עם פסיעותיו. מהר מאוד עמד לפני דלת המתכת האפורה. ידו היססה לשנייה לפני הנקישה, ואז הורמה בהחלטיות.

הוא יעשה כמיטב יכולתו להפוך את שהייתו הקצרה בבית לנעימה ורגועה.

הדלת נפתחה בפתאומיות. אשתו עמדה שם, סוקרת אותו בדממה מחרישת אוזניים.

"כנס". הורתה קצרות וסגרה את הדלת. הוא פסע אחריה נבוך מעט.

היא התיישבה על הכורסה בסלון, מצפה ממנו להתיישב מולה.

דניאל העמיד את המזוודות לידו, ותפס את מקומו.

קלרה לא נתנה לשתיקה לשרוד יותר מדי.

"הבת שלך לא הייתה הלילה בבית". היא אמרה בקול טעון.

"הבת שלנו", הוא תיקן מתוך הרגל.

"אתה מתמקד בשטויות! אולי אני צריכה לחזור שוב, כדי שתקלוט? שרון לא הייתה הלילה בבית!"

"כנראה ישנה אצל חברה או משהו בסגנון". הפטיר דניאל כלאחר יד וכבר תפס בידית המזוודה, נכון לקום ממקומו.

קלרה מיקדה מבטה על ידו חזק כל כך, עד שחשש שעיניה יצאו ממקומן. היא הייתה עייפה, ועם זאת נחושה, כלביאה הנלחמת על גוריה.

"הרשה לי להזכיר לך", היא סיננה מבין שיניה ההדוקות. "הבת שלי לא בדיוק חברותית במיוחד. יותר נכון לומר שחייזרים ינחתו בחצר שלנו לפני שחברה שלה תדרוך על המפתן." היא עצרה לרגע, לגמה אוויר והמשיכה: "אני יכולה להבטיח לך. אם שרון לא הייתה בבית, סביר להניח שלא נשמח לשמוע איפה היא כן בחרה לבלות לילה".

דניאל פכר את ידיו בחוסר אונים. "קלרה, אמנם אני אביה, אך אני בקושי מכיר את הילדה. אין לי שמץ של מושג מה היא עושה ביום יום, מה התחביבים שלה. את אימא שלה, ואת תטפלי בזה על הצד הטוב ביותר". הוא פתח את רוכסן המזוודה, וכמעט הוציא את המתנה שקנה לרעייתו. המתנה שהצילה אותו מהדיונים הללו.

עיניה של קלרה רשפו. המסר שנבט מהן היה החלטי.

לא הפעם. הוא לא יתחמק מזה כל כך בקלות.

"דברת איתה? איפה היא?" הוא היה מוכן לקרב. מעולם לא ראה את קלרה במצב כזה קודם.

"דברתי איתה, אם אפשר לקרוא לזה שיחה. היא מלמלה תירוץ קלוש שאינני זוכרת אפילו".

"אז אקח חוקר פרטי. אני מכיר את המעולים שבתחום. הם עזרו לי לחקור את העסקה ההיא ברומניה, זוכרת?" לפתע היה דניאל נדיב מאוד ולהוט לרצות.

קלרה נענעה בראשה בעצב. עיניה חזרו להיות כבויות. "אני חוששת שאיבדתי אותה, דניאל. היא לא שרון יותר, הילדה הטובה שגידלתי".

## ברוקלין, 2017

האינטרקום המקשר בין הבייסמנט לדירה למעלה צפצף. לאה גיששה בידיה בעיניים עצומות, ולחצה על המתג.

"גוד איבנינג, לאה", התנשא קולה של גולדי. "אנחנו אוכלים כעת ארוחת ערב בשרית. רוצה שמישהו ידפוק אצלך, לתת לך מנה? אל תדאגי, יש בשפע".

לאה בדקה את המצב. היא לא אכלה כלום ביום האחרון. היא רעבה. ממש רעבה.

קולה הרם של גולדי נשמע בחלל היחידה לעוד כמה משפטים מתנגנים. אחרי דקה, כבר הייתה לאה שקועה בלעיסת המזון הרך. טעים מאוד, יש לציין. האישה הזאת מבשלת טוב.

הטלפון צלצל. רחלי על הקו. "אמא, מה הקו החינוכי שלך לגבי ילד סרבן שלא מוכן ללכת לישון?" היא שאלה. לאה יכלה להבין שהיא כבר מותשת.

"יש לי קו חינוכי ברור. תשלחי אותו לטלפון".

אחרי אין ספור הבטחות, דיבורים ומלמולים מסכמים, חזרה לאה לאוכל. הוא איבד מטעמו לפתע, ונעשה תפל מעט. בפעם המי- יודע- כמה היא תהתה שוב עד כמה היה נכון הצעד שעשתה. לעזוב את כל ילדיה לזמן בלתי ידוע. אמנם, המטרה נעלה, בכך אין ספק.

אך משהו קטן ועקשן בתוכה עדיין חשב שהיא רצתה לברוח קצת, לנפוש. היא הסכימה אתו למחצה. אחרי הכול, הם שאלו רב ולא פעלו בפזיזות.

השעון הבהיר לה שהערב עדיין בשיאו. היא נייערה את בגדיה הקמוטים, עטתה על גופה סריג דק ויצאה. היא חייבת לחשוב קצת.

זוג נשים צעירות מפטטות באנגלית מתגלגלת לכד את תשומת ליבה. היא הביטה עליהן, נזכרת בימיה הראשונים כאישה נשואה טריה.

הם כבר היו בארץ, בדירה הקטנה ששכרו בשכונה נידחת בירושלים. הכסף המועט שהיה להם לא איפשר מגורים בשכונה מרובת אוכלוסיה אמריקאית, או לפחות צעירה. שכניהם היו זקנים נרגנים, שהלכו לישון בשקיעה. כל דיבור חלוש, או אפילו פסיעות שקטות בחדר המדרגות הישן גרמו להם לצאת החוצה עם הפיג'מה המשובצת ולשאת קולם בצעקות רמות.

מאוחר יותר הגיעו הילדים, ואז השכנים השתגעו לגמרי. היא עדיין לא התברגה בעבודה קבועה, ומשכורתה המצומקת לא היוותה עילה מספקת למעבר לשכונה צעירה יותר.

היום היא יודעת שאילולי יונתן וסבלנותו הרבה, העניינים היו נעשים גרועים יותר.

נכון, היום הם גרים בשכונה מבוססת, בבית נעים בבעלותם. למרות כל זאת, השנים הראשונות שלה ללא נפש חיה תומכת לא יישכחו. כנראה לעולם.

בס"ד